

Kauppat. kand. Esko Seppänen yrittäjien TJ-klubitapaamisessa 2.9.2010:

En halua edustaa paluuta eiliseen, mutta eilinen, siis syyskuun ensimmäinen päivä, symbolisoi mitä täydellisimmin eurohuomista. Huomenna on Suomessa enemmän EU:ta kuin tänään, ja ylihuomenna vielä enemmän.

Eilen, 010910, EU aloitti sodan suomalaista kalakukkoa vastaan ja hyökkäyksen kohteena oli erityisesti ahvenkukko. Unioni oli pohjustanut hyökkäyksen direktiiviteillä ampumillaan Mainilan laukauksilla, eikä näiden laukausten ampujista synny kiistaa niin kuin eräistä toisista Mainilan laukauksista. Kyseessä olivat eukkujen direktiivikit ja niillä ammuttiin Bryssälästä. EU ei voinut sietää sitä, että Suomi salli kenen tahansa mökkiläisen onkia ahvenia leivottaviksi kalakukkojen sisään. EU haluaa, että kalakukkoja leivotaan vain ammattikalastajien pyytämistä ahvenista, ja jos Suomi ei taivu EU:n tahtoon, rauha voitaneen palauttaa vain palkkaamalla Kallavedelle ahvenenpyyntivalvojat siihen malliin kuin Itämerellä ovat päivystäneet valastarkkailijat.

Ahvenkukkosota ei ole vielä vaatinut yhtä paljon uhreja kuin sääskentapon tai löylynheiton suomalaiset maailmanmestaruuskilpailut, eikä se ole saanut yhtä paljon kansainvälistä huomiota. Mutta ilman kalakukkojakin Suomi on taas kerran juostu maailmankartalle amerikkalaislehti Newsweekin tekemässä valtioiden paremmuusvertailussa. Me olemme aina tienneet, että Suomi on maailman paras maa, ja nyt sen tietävät muutkin. Olot maassamme tästä vielä paranevat, jos EU ei estä direktiiveillään ilmastomuutosta. Jokunen ukkosmyrsky tai syöksyvirtaus on suomalaisille halpa hinta siitä, että maamme lämpenee lämmittämättä.

EU haluaa lopettaa Suomen lämpenemisen pakottamalla jäsenmaat tuottamaan enemmän uusiutuvaa energiaa. Suomen on nostettava uusiutuvien osuus nykyisestä 29 prosentista 38 prosenttiin. Se vaatii suurimittaista puun lisäpolttoa, mikä yhtäällä nostaa puun kantohintaa ja toisaalla huonontaa Suomen metsäteollisuuden kilpailukykyä ja vähentää työpaikkoja.

EU ei pidä turvetta uusiutuvana polttoaineena (mitä se ei ole mutta on muulla tavoin Suomelle

tärkeää kotimaista energiaa), ja niin ollen myös turpeen polttamisen osalta Suomi joutuu tuottamaan 38 % uusiutuvaa energiaa.

Jos on suo siellä, on vetelä täällä. Kun myöskään ydinvoima ei ole uusiutuvaa energiaa, jokainen atomisähköwatti vaatii lisukkeekseen 38 prosentin suuruisen uusiutuvan energian tuotannon. Jos sitä kustannusta ei aseteta uusien ydinvoimaloiden lupaehtoihin tuottajien investoitavaksi ja maksettavaksi, atomimyllyjen jauhamat voitot tulevat maksuun suomalaisille sähkönkuluttajille vastaavina uusiutuvan energian tuotannon investointikustannuksina. Siitä, että ydinen energian lisäksi tuotetaan mainittu 38 prosenttia uusiutuvia, on valtiovalta vastuussa EU:lle.

Markkinoiden liberalisoimiseen liittyen EU:n tavoitteena on sähkön hinnan täydellinen irrottaminen tuotantokustannuksista ja sähkön arvopaperistaminen niin että vähittäissähkölle määräytyy viitehintä tukkusähkö- ja päästöoikeuspörssissä. Sähkön hinta nousee, satoi tai paistoi, kun se hinnoitellaan sähköpörssien ehdoilla niin että vesi- ja atomisähkön tuottajat saavat halpasähköstään päivän korkeimman pörssihinnan.

Suomalaisen sähkön viitehintä määräytyy Oslon Nord Poolissa. Se on aloittamassa pörssihintayhteistyön Keski-Euroopan tukkusähköpörssien kanssa., Sen seurauksena Suomessa ja muissa halvan sähkön maissa hinta nousee ja kalliin sähkön maissa laskee, sillä kysyntä ja tarjonta kohtaavat toisensa vain hinnoissa, joiden kanssa vastaavat sähkötoimitukset eivät ole synkronissa. Kun pohjoismaiden ja Keski-Euroopan välillä riittävästi siirtokapasiteettia, siitä syystä pörssihinnat ovat pohjoismaisille sähköntuottajille virtuaalisia hintoja, joiden perusteella ne voivat edelleen korottaa kuluttajilta perittävää sähkön hintaa halpasähkömaissa, kuten Suomessa.

Kalliiksi ostajilleen tulee myös se sähkö, jonka tuottamiseen tarvitaan viherpiperryskapitalistien keksimiä päästöoikeuksia. Sähkö joutuu niiden kautta eräänlaiselle ekoverolle, jonka suuruudesta ei päättä julkinen valta vaan keinottelijat. Päästöoikeuksien hinta lisätään sähkön hintaan, ja niillä kuorrutetun kalliin hinnan saavat myös ne myyjät, jotka eivät niitä tarvitse tuotantoon.

Vuodesta 2013 alkaen sähköntuotannossa tarvittavat päästöoikeudet myydään huutokaupoissa, joihin oivat osallistua myös finanssitavaratalot, kasinotalouspelurit ja muut keinottelijat, siis myös ne, jotka eivät tarvitse päästöoikeuksia energian tai tavaroiden tuotantoon.

Päästöoikeuksien korkeakaan hinta ei tässä systeemissä huoleta sähkön tuottajia, jotka lisäävät päästöoikeuksien hinnan sähkön hintaan. Niille vesi- ja atomisähkön tuottajille, jotka saavat sähkön myynnissä korvauksen myös päästöoikeuksista ilman että niiden tarvitsee niitä ostaa, päästökauppa on kultamuna ja lisäydinvoiman rakentajille se on märkä uni. Huutokaupoissa päästöoikeuksista tulee finanssituotteita kaupankäyntiin niiden jälkimarkkinoilla eli samoissa pörsseissä, joissa keinotellaan myös sähkön hinnalla.

Markkinoiden liberalisoinnin ja harmonisoinnin, sähkön arvopaperistamisen ja pörssittämisen ja päästöoikeuksien finanssituotteistamisen, huutokauppaamisen ja pörssittämisen seurauksena sähkön hinta nousee – sijoittajien ja keinottelijoiden hyväksi – paljon yli sen, ja aivan vääristä syistä ja ihan erilaisiin käyttötarkoituksiin kuin mitä voidaan perustella ilmastonmuutoksen torjunnalla.

Kun kaikki sähkö kallistuu päästökaupan seurauksena vuonna 2013 ja edelleen sitä seuraavina vuosina, sähköstä tulee ylellisyystuote. Siitä ei tule luksusta siinä merkityksessä, että bulkkituotteesta saisi tehdyksi brändin (paitsi jos joku todella uskoo pistorasiasta tulevan vihreää sähköä), vaan siinä merkityksessä, että siitä tulee niin kallista. Niissä oloissa sähköntoimitusten kilpailuttaminen hinnanmuodostusketjun loppupäässä on hyttysten kuurnitsemista verrattuna hintojen syntymekanismiin ketjun alkupäässä.

EU:ssa hyväksytty laki Suomen lämpenemistä vastaan ja pörssimarkkinavoimien lihottamiseksi on ylikansallista lainsäädäntöä, EU:n kalliit terveiset halpasähkömaa Suomeen.

Ylikansallinen eroaa monikansallisesta siinä merkityksessä, että ylikansalliset lait ovat sitovia, vaikka asianomainen lainsäädäntöunionin jäsenmaa ei halua niitä voimaan omassa maassaan. Monikansalliset sopimukset taas eivät tule voimaan ilman kansallisten parlamenttien päätöksiä, jonka toimivaltaa ei ole luovutettu maasta ulos. Ylikansallinen on poliittista pakkoa, monikansallinen vapaaehtoisuutta.

Konjakissa syntynyt, liittovaltio- eli ”Eurooppa”-aatteessa marinoitu ja kuolemansa jälkeen EU:ssa pyhitet

ty Jean

Monnet

kirjoitti

julki

sen, mitä Monnet-professori Esko Antola ei sanota ääneen:

”

Euroopan kansoja pitäisi ohjata kohden supervaltiota niin, että niiden kansat eivät ymmärrä, mistä on kysymys. Tämä voidaan saavuttaa toinen toistaan seuraavilla askelilla, joista jokainen on puettu taloudellisen päämäärän muotoon mutta jotka väistämättä ja peruuttamattomasti johtavat liittovaltioon

”

Taloudellisiin päämääriin puettua EU:ta liittovaltioidaan, ja sitä varten ovat käytössä – kuten kirkolla risti tai entisellä Neuvostoliitolla sirppi ja vasara – liittovaltion vallanpitäjien vallan tunnuksina EU:n symbolit: tähtilippu, kansallislaulun korvike Eurooppa-hymni (jonka soidessa kansalaisia vaaditaan nousemaan ylös), kansallispäivän korvikkeena ylikansalliseksi vapaapäiväksi suunniteltu Eurooppa-päivä sekä – ennen muuta – euro, joka ei joustu. EU:n liittovaltioitumista on se, että euromaissa euron sijasta joustavat palkat, eläkkeet, sosiaaliturva ja työllisyys. Se tuottaa monille kansanryhmille huonoa sosiaalista vointia ja johtaa vastarintaliikkeiden syntyyn. Liittovaltioimista ovat myös euroverot, joita halutaan periä EU:n budjetin katteeksi. Sitä kautta se saisi entistä isomman budjetin, josta päätetään ylikansallisesti.

Euroopan Parlamentti perustelee symbolien tarvetta näin: *”Tunnukset ovat tärkeitä tekijöitä kaikissa viestintäprosesseissa ja erityisesti prosessissa, jonka avulla yleisö tunnistaa yhteiskunnallisen ryhmittymän tai järjestön ja samaistuu siihen, poliittiset elimet mukaan luettuina. Itse asiassa tunnukset ovat usein ratkaiseva tekijä, jonka perusteella yleisö sitoutuu tunnetasolla kyseisiin organisaatioihin.*

” Tunnetasolla EU-kansalaisia siis pyritään näiden smboleiden avulla sitouttamaan euronationalismiin, ja siihen EU:n supervaltiollistamiseensiihen liittyy myös EU:n militarisoiminen. Supervalta ei ole uskottava ilman aseellista pullistelua.

Kun nostetaan salkoon Suomen lippuja ja kun lauletaan lippuvalaa ”sinun puolestas elää ja kuolla, on halumme korkehin”, suomalaisia ei enää vaadita kuolemaan oman maan puolustamisessa vaan myös EU:n rauhaan pakottamisen – kansainvälisoikeudellisesti laittomissa – operaatioissa. Murtuu lapualainen vala isänmaalle: *”Orjuus pois, taikka menköön henki, niinkuin mennyt on isienkin, kunnia kuolla on vapauden tiellä. Tää vala on murtumaton.*” Pohjanmaan miehet ovat tähän saakka aina olleet Suomessa varalla vieraan vallan maahantuontia vastaan, varalla kuin munkilla munat. Paljon onkin tarvinnut virrata vettä Kyröjoessa ennen kuin on tultu tähän tilanteeseen, että kuollaan taas pitkästä aikaa vieraan vallan sotajoukoissa vieraalla kielellä vieraiden tavoitteiden puolesta kaukana vierailta mailla.

Suosikkitaloustieteilijäni Nicholas Georgescu-Roegenin mukaan *”jokainen eliittiryhmä luo aina uuden sosiaalis-poliittisen mytologian, jonka avulla tilanne pysyy hallinnassa ja jonka avulla*

eliitti pystyy ylistämään itse tuottamiensa hallinnollisten palvelujen arvoa rahvaan silmissä saaden näin omien etujensa kaikkinaisen lisääntymisen näyttämään itsestään selvältä.

”Valta on taistelua siitä, kuka on yhteiskunnassa subjekti, kenen tekeminen on tärkeää, kenellä on henkinen hegemonia. Valta on sitä, että hallitseva eliitti pystyy esittämään oman etunsa ”yleisenä”. Yrjö Ahmavaara sanoo asian niin, että ”

vallankäyttö suosii moniselitteistä, hämärää ja auktoriteetin tulkinnasta riippuvaa oppia ” ja että ”

vain sellaisen tärkeyttä voidaan liioitella, jolla ei ole kouriintuntuvaa mittaa

”. EU:ssa sellaisia oppeja käyttävät liittovaltiovoimat ja maailmantaloudessa markkinavoimat.

Markkinavoimat ovat persoonaton valta. Ne hallitsevat maailmaa demokraattisesti pätemättömien ja kansalaisille auki kirjoittamattomin ”lainalaisuuksin”. Ne ovat kapitalismin everstijunta. Ne ovat ei-kukaan, mutta samalla kaikki, joilla on sama ajattelu, sama logiikka, sama ahneus, sama usko, sama toivo, sama rakkaus; ja suurin niistä on rakkaus rahaan.

Markkinavoimille, joiden jumalallinen luonne on inhimillistä alkuperää, voidaan kirjoittaa korkea veisu: Iso Paha Raha on kärsimätön ja yrmeä, se kadehtii, kerskuu, pöyhkeilee, käyttäytyy sopimattomasti, etsii omaa etuaan, katkeroituu, ei muistele saamaansa hyvää, iloitsee vääryydestä eikä juhli totuuden kanssa. Kaiken se kattaa, kaiken se ottaa, aina se pettää, vallan se vie.

Ennen yrittäjä oli innovaattori, jolla oli idea tuottaa tai organisoida vanha uudeksi. Ajan kanssa yrittäjäyys on marginalisoitunut ja sen tilalle on tullut tuotantoon nähden loismaista omistusta ja tuotantoon perustumaton rahatalous. Loismaisuutta on se, ettei luoda uutta vaan jaetaan uudelleen vanhaa tuloa ja varallisuutta, eikä se ole tasajakoa. Vanhojen omistajien omaisuuksia deflatoidaan luomalla virtuaalisilla finanssituotteilla fiktiivistä rahaa, inflatoimalla pääomamarkkinat virtuaalisella hötörahalla. Teollinen ravi on vaihtunut rahatalouden laukaksi. Yhteiskunnat ovat suuria kasinoita, joissa pikkupojat ja nokkelat tytöt pelaavat pörssipelejä ilman, että siitä on yleistä hyötyä; ilman että työllistetään työläisiä ja tuotatetaan heillä uutta arvoa.

Tarvitaan muutos. Kapitalismin kovalevy tarvitsee uuden päivityksen. Me vasemmalla kysymme tänään, tarvitaanko parempaa kapitalismia vai kapitalismia parempaa. Markkinavoimien finanssiherrsä on keinottelua eikä vasemmistonkin – enemmän salaa kuin julkisesti – arvostamaa yrittäjäyyttä. Finanssikapitalismissa rahan tuottaminen rahasta ”*suosii moniselitteistä, hämärää ja auktoriteetin tulkinnasta riippuvaa oppia* ”.

Lordi Keynes, itsekin pörssikeinottelija, uskoi 1930-luvun Suuren Laman jälkeen tuotannon näkökulmasta hyödyttömien pelureiden roolin merkityksen väliaikaisuuteen ja oli valmis ”koroillaeläjien eutanasiaan”. Siinä asiassa voisivat liittoutua yrittäjät ja vasemmisto? Kummankaan intresseissä ei liene maksaa sitä suurta moraalikatoa, sitä, että keinottelijat saavat privatisoitua voitot mutta heidän tappionsa kansallistetaan, sitä, minkä tekivät rahakapitalismin systeemikriisissä keinotteluvoimille pelastusrenkaita heittäneet hallitukset. Seuraava pelastusrengas on muuten maailmanlaajuinen inflaatio, sillä ei kai kukaan luule, että kaiken maailman velallisten ylivelat saadaan maksetuksi uudella velalla ja keskuspankkien setelirahoituksella.

EU tuottaa finanssikapitalismille sen tarvitsemaa laillisuutta. Eduskuntakyselyyn vastannut Vanhasen hallitus arvioi, että 2000-luvun alussa EU:ssa oli hyväksytty Suomea velvoittavaa lainsäädäntöä 97 000 virallisen lehden sivua. Säädöksiä on sittemmin karsittu, mutta on niitä vieläkin yli 90 000 sivua. On siinä haastetta Suomen tuomareille ja varatuomareille, joiden EU-tuntemus on yleisesti kehnonlainen, voisi kai sanoa että olematon.

Lait edustavat aina hallitsevan luokan tahtoa ja ovat eliitin pakotusinstrumentteja kansalaisten, esimerkiksi kalakukkoleipureiden, alistamiseksi siihen tahtoon. Arkipäivän pakotusinstrumentteja ovat hallinnon rutiinit. Niiden käyttäjinä avainasemassa ovat virkamiehet, eivät poliitikot. Järjestelmän pakot toteutetaan Max Weberin mukaan valtiossa yleisesti hyväksyttynä oikeutena, jolle on ominaista muodollinen muoto. Silloin ei totella ketään henkilöä vaan laillisesti säädettyä ja yhteisesti hyväksyttyä epäpersoonallista järjestystä. Valtio hallintona edustaa pysyvyyttä, suunnitelmallisuutta, persoonattomuutta ja satunnaisuuksien minimoimista.

Kun EU:lla ei ole merkittävää omaa toimeenpano-osastoa, sen lait toimeenpannaan kansallisesti. Vanhasen hallitus sanoi avoimesti EU:n perustuslain hyväksymisen perusteluissa, että jos ovat ristiriidassa yhtäältä EU:n tahto ja toisaalta Suomen tahto, suomalaisen hallintokoneiston on viran puolesta pantava toimeen EU:n tahto: ”*Unionioikeuden normin ja kansallisen oikeuden normin välisessä ristiriitatilanteessa lainsoveltajalla on velvollisuus turvata unionioikeuden tehokkuus ja tarvittaessa jättää viran puolesta soveltamatta kansallisen oikeuden normia, sen säädöshierarkkisesta tasosta riippumatta.*”

EU:n liittovaltioimisen tahtoa ilmaisevat edustavimmin sen yhteisölliset toimielimet: komissio, parlamentti ja tuomioistuin. Niistä vähiten tunnettu on tuomioistuin, jolla on tulkintamonopoli kaikkiin EU:ssa päätettyihin lakeihin. Se on itse ottanut sen kannan ja itse luonut sen oikeuskäytännön, että EU-lait ovat ensisijaisia jäsenmaiden lakeihin nähden.

Siihen EU:n perustuslakiesitykseen, jonka Ranskan ja Hollannin kansat hylkäsivät, oli EU-lakien ensisijaisuus kirjattu avoimesti omaksi artiklakseen. Sitä perusteltiin niin, ettei se muuta mitään; että niin se asia oli aina ollut. Lissabonin sopimuksesta tämä artikla kuitenkin jätettiin pois, jotta vastarintaliike ei saisi sitä kautta käyttönsä uutta superasetta. Kun asia on niin ilmankin, että se on kirjoitettu perustuslakiin, artikla voitiin jättää siitä pois sen vaikutelman synnyttämiseksi, että asia ei ole niin.

Sanotaan, että EU ei ole liittovaltio, kun sillä on vain se toimivalta, jonka jäsenmaat ovat sille luovuttaneet eikä se pysty itse omissa sen toimielimissä tehdyillä päätöksillä kasvattamaan omaa toimivaltaansa. Tuomioistuimella on kuitenkin siihen tahto ja kyky. Se voi siirtää lisää valtaa unionille vastoin jäsenmaiden enemmistönkin kantaa. Se kävi ilmi, kun EU:lle kaapattiin lakivaltaa valtioiden itsenäisyyden näkökulmasta olennaisessa asiassa: oikeudesta päättää itse rikosten rangaistuksista kansallisen oikeustajun mukaan.

Jäsenmaat olivat tehneet neuvostossa puitepäätöksen yhteisestä toimintatavasta päättämiensä ympäristölakien rikkomiseen ja jättäneet rangaistusseuraamukset kansalliseen toimivaltaan päätettäväksi jäsenmaiden parlamenteissa. Koska komissiolla oli perussopimuksissa, ympäristötoimivaltaa, se teki – painikielellä – vyörytyksen ja päätti yrittää saada valtansa ulottumaan myös rikkomusten rankaisuun. Se älähti, että väärä oikeusperusta ja että väärin säädetty ja haastoi neuvoston EY-tuomioistuimeen. Komissio halusi muuttaa neuvoston päätöksen sellaiseksi, että se saa määrätä myös rangaistuksista.

Tämä oli EU:n sisäistä, toimielinten välistä valtataistelua, ja siinä liittovaltiovoimat kokeilivat valtansa rajoja - ja voittivat. EU-tuomioistuin oli komission ja parlamentin (joka aina ja kaikessa himoitsee neuvoston päänahkoja) sekä Belgian, Italian, Itävallan ja Luxemburgin kannalla. Se päätti, että rangaistusseuraamukset voivat kuulua lakien toimeenpanon tehokkuuden varmistamiseksi komission toimivaltaan. Yksitoista jäsenmaata, mukaan luettuna suuret maat Saksa, Ranska ja Englanti ja myös pieni Suomi, halusivat säilyttää rikosten rangaistukset kansallisessa toimivallassa. Tämä jäsenmaiden enemmistö silloisessa 15 valtion unionissa olisi torjunut vallansiirron komissiolle kansallisen päätäntävällän asiana, jos siitä olisi päätetty tietoisella toimivallan luovutuksella. Siinä tapauksessa yhdenkin jäsenmaan kielteinen kanta olisi riittänyt estämään toimivallan siirron, mutta tuomioistuimessa siihen ei riittänyt edes niiden enemmistö.

EU:lla ei ole toimivaltaa parantaa kansalaisten sosiaalista vointia. Sen sijaan sillä on toimivalta huonontaa sitä, ja sitä tehdään tuomioistuimen tulkintavallalla. Hyökkäyksen kohteena on ollut eurooppalainen sosiaalimalli, jossa sosiaaliturva-asiat ovat jäsenmaiden kansallisessa toimivallassa ja joka perustuu ammattiyhdistysliikkeen kanssa sovittaviin työelämän normeihin.

(Yhteis)markkinoiden vapauden varjolla komissio ottaa kantaa jäsenmaiden toimivallassa olevaan työ- ja sosiaalilainsäädäntöön, ja EU-tuomioistuin laillistaa sen suorittamat toimivallan kaappaukset.

Eurooppalainen (sosialidemokraattinen) ay-liike puolusti pitkään kritiikittömästi Lissabonin sopimuksen hyväksymistä, mutta prosessin kuluessa se rupesi vaatimaan perustuslakiin liitettäväksi sosiaalisia oikeuksia koskevia täydennyksiä. EU-tuomioistuin nimittäin opetti ay-liikkeelle kantapään kautta, että EU:ssa esimerkiksi lakko-oikeutta ei ole pyhitetty vaan työtaistelujen laillisuus riippuu tuomioistuimen tulkinnasta.

Ay-liike on joutunut 2000-luvulla kirjaamaan toimintaoikeuksiensa tapp(i)olistalle Viking Line-, Vaxholm-, Rüffert- ja Luxemburg-tuomiot.

Suomea koskenut Viking Line-tuomio rajoitti ay-liikkeen työtaisteluoikeutta ja toi oikeudelliselle pelikentälle uuden pelitavan: oikeudenkäynnin suomalaisessa lakkoasiassa englantilaisessa tuomioistuimessa. Ruotsin saama Vaxholm-tuomio ruhjoi sikäläisen vähimmäispalkkamenettelyn ja pakotti maan uusimaan koko työehtosopimusjärjestelmänsä (suomalaisten sopimusten yleissitovuuden suuntaan). Saksaan kohdistunut Rüffert-tuomio estää julkista valtaa asettamasta julkisissa tarjouskilpailussa ehtoa, jonka mukaan on noudatettava maassa voimassa olevia työehtosopimuksia. Luxemburgin valtiota taas kiellettiin soveltamasta muista EU-maista tuleviin työntekijöihin samoja työehtoja kuin oman maan kansalaisiin.

Ammattiliittoja hiertää pykälä palvelujen vapaakaupasta. Artiklan mukaan näitä palveluja, joiden maahantuontia ei saa rajoittaa, ovat erityisesti teollinen toiminta, kaupallinen toiminta, käsityöläistoiminta ja vapaiden ammattien harjoittaminen. Lähes kaikki työt mahtuvat laveasti määriteltujen palvelujen piiriin ja ovat niin ollen EU:ssa vapaakaupassa.

Keskeinen asia on lähetettyjen työntekijöiden direktiivi. EU-tuomioistuin ajaa päätöksillään voimaan periaatetta, että noudatetaan lähettävän maan lakeja ja työehtoja. Sen kanta on ristiriidassa suuren julkisuuden saattelemana hyväksytyn palvelujen vapaakauppadirektiivin (ns. Bolkestein-direktiivin) kanssa. Kun europarlamentti äänesti siihen monia työn polkumyynnin rajoituksia, luultiin, että pahimmat pelot halpatyövoiman käytöstä kansallisten työehtojen polkemiseen oli torjuttu. Siitä jätettiin nimenomaan pois vaatimus siitä, että lähetettyihin työntekijöihin sovellettaisiin lähettävän maan työehtoja. S _____ en, minkä parlamentin enemmistö luuli kovassa taistossa uusliberalismia vastaan voittaneensa,

tuomioistuin muutti kylmän rauhallisesti murskahäviöksi. Mielenkiintoinen yksityiskohta on, että ratkaisevat päätökset tehtiin halpatyövoimaa lähettävistä eli uusista jäsenmaista kotoisin olevien tuomareiden äänillä.

Kun EU-tuomioistuin tekee tulkintoja tapaus kerrallaan, vähitellen sen tulkinnoista muodostuu yhtenäinen viiteperusta tuleville tuomioille. Suomessa tuomiot määrätään lain mukaan eikä yksittäisten tapausten mukaan niin kuin eräissä muissa EU-maissa ja myös EU-tuomioistuimessa. Ay-liikkeen toimintaoikeuksien näkökulmasta tuomioistuin murentaa ns. kolmikantaa, joka on valtiovallan, työnantajien ja ay-pomojen pyhä kolminaisuus ja epädemokraattisen vallankäytön korporatiivinen ydin. Sitä saa ja pitää ravistella, mutta lakien mukaan eikä vain puskista ampumalla, tulkinnoilla.

Ongelma on, että maahamme tulee työntekijöitä muista EU-maista tarjoamaan palveluja ja polkemaan palkkoja huonommilla työehdoilla. Työvoiman vapaa liikkuminen EU:n sisällä on sitä, että uusien jäsenmaiden keikkatyöväki myy itseään halvemmalla kuin on työn hinta työntekomaan työmarkkinoilla ja vie sillä tavalla urakat näiden maiden omilta yrityksiltä ja työpaikat niiden työntekijöiltä. On perusteltua vaatia muiden EU-maiden reppufirmoja käyttäytymään Suomessa laillisesti, siis lakien mukaan, maassa maan tavalla, mutta EU estää sen. Suomessa on yli 20 000 ulkomaista rakennustyöläistä, joista vain kuutisen sataa maksaa veroa Suomeen ja muut eivät ehkä minnekään. Samaan aikaan on 30 000 suomalaista rakennustyöläistä ollut työttömänä ja joutunut elääkseen syömään suomalaista työttömyysturvaa.

Vieras keikka- ja repputyöväki, joka ei noudata Suomen lakeja ja työehtosopimuksia ja joka saa sille EU:lta laillisuuden burkhan, on, kansallinen ongelma. Voidaan kysyä, kenen yleinen etu mahtaa olla se, että sen monikymmentuhantisen ja monikotimaisen työvoiman laillisuusvalvontaa suorittaa maassamme vain parikymmentä virkamiestä tai että jo vuosia sitten valtiovarainministeriö lakkautti poliisin erikoisyksikön keikka- ja reppupalvelurikosten torjumiseksi poistamalla valtion budjetista sen rahoituksen?

Karl Marxin, monille kai tuttu tyyppi, työarvoteoriassa uutta arvoa syntyy vain ihmistyöllä ja vain tavaratuotannossa. Aika on siltä osin ajanut Marxin ohi. Tavarantuotanto on tärkeää, mutta se ei voi olla ainoa arvon mitta. Myös pää- ja sydämen – työssä syntyy uutta arvoa. Taloudessa hegemonia on siirtymässä aineettoman tuotannon organisoinnin suuntaan, ja sen johdosta kaikki kapitalismin johto-, sääntely- ja valvontakoneistot menevät uusiksi.

Vielä tänään teollinen tuotantotapa määrää kaupunkien tilankäytön, arkielämän elämisen ja ajankäytön rytmin sekä sosiaaliset rakenteet ja kansalaisyhteiskunnan toimintatilan. Pääoma on luonut tätä tarvetta tyydyttämään uudenlaisen proletariaatin: tilapäistyöntekijät eli prekariaatin. Markkinajoustavuuden nimissä prekariaatin on totutteleminen siihen, että tuhotaan raja työajan ja vapaa-ajan väliltä, vaaditaan työntekevalmiutta ottamaan vastaan mikä tahansa työ sekä pakotetaan muutto- ja siirtymisvalmiuteen tekemään työ missä tahansa paikassa. Se proletariaatti kuitenkin on älyllisen, ruumiillisen, tunnepohjaisen ja tiedonvälityksellisen yhteistyön uusi voima.

Olen ollut kerran aikaisemmin, parisenkymmentä vuotta sitten, alustamassa suomalaisen yrittäjäjärjestön tilaisuudessa. Silloin puheeni mottona oli se siteeraus Karl Marxilta, jonka mukaan palkkatyö on lievemmän laatuista ihmissyöntiä. Silloin ymmärrytin sen kuulijoillani niin, että yrittäjät ovat kannibaaleja.

Tänään tulkitSEN sitaattia toisella tavalla: palkkatyö on lievemmän laatuista ihmissyöntiä, mutta yrittäjien valtaosa ei ole kannibaaleja vaan itsensä vapauttajia palkkatyöläisenä olemisesta ja kapitalistisesta palkkatyökurista. Sillä tavalla yrittäjät määrittävät yhteiskunnallisen kehityksen suunnan pois palkkatyöstä sen periaatteen mukaan, että ole itsesi herra. Yrittäjäyys on vapausliike. Se voisi olla myös vapautusliike tavoitteena vapauttaa yrittäjät ja isänmaa loismaisen finanssipääoman kahleista. Kun EU on myös sen kapitalismin lajin olomuoto ja olotila Euroopassa, pitää puolustaa omaa etua myös EU:n pakkoja vastaan. Helppoa se ei ole, kun yhden suomalaisen pitää vastata sataa bryssää, mutta on itsenäisyyttämme ja elämänmuotoamme tässä "maailman parhaassa maassa" puolustettu vaikeammissakin olosuhteissa ja ennenkin ylivoimasta vihollista vastaan.